

den Maade, hvorpaa Forslaget blev modtaget; men det er efter min Mening, dersom det er alvorlig ment, i Virkeligheden det Samme, som at sige til Ministeren, at han skal tage sit Forslag tilbage, thi paa denne Maade kan man ikke behandle en Ministers Forslag, naar det, som han har udtalt, er fremgaaet af en langvarig og grundig Dverveielse hos ham, og det viser Præg deraf. Sverken Ministeren eller Rigsdagen kan være tjent med, at man siger til ham: Ja, naar Du vil vende op og ned paa Dit Forslag og forandre det i alle Stykker og Dele, saa kunne vi gaa ind paa det, men ellers ikke. Men saaledes tog man dengang mod Forslaget, og da Sagen saa kom til Udvalg, hvorledes gik det saa der? Ja, det var, som om den samme Tanke der var raadende, at, naar man ikke kunde faa netop det, som man engang var kommen til at udtale i Folkethinget, saa kunde der ikke gøres Noget, kunde der ikke forsøges Noget. Ség har baade som Minister og som Medlem af Thinget taget Del i mange Udvalg om forskjellige og ligesaa vanskelige Sager som denne, men jeg maa tilstaa, at jeg fra det første Dieblit af ved at se Udvalgets Betænkning og høre Udtalelserne i Udvalget fik den Dverbevisning, at her var der et Udvalg, som der ikke kom Noget ud af at forhandle med. Naar man stiller sig paa det Staudpunkt, at man opstiller visse Krav, som man nu vil have fyldtegjorte, og hvis man ikke faar det, saa Intet vil have, selv om dette fører til at standse Sagen, saa faar det dermed at være. Naar man, fordi et vist Antal Folkethingsmænd har, — jeg gjentager det, — uden den Art Dverveielse, som jeg ialfald tør sige, at denne Sag har fundet fra Ministeriets Side, uden den Art Dverveielse, som man ellers forlanger i slige Sager, saafremt det skal kunne betragtes som Udtryk for Repræsentationens Mening — naar man, fordi disse Mænd uden en saadan forudgaaende Dverveielse have udtalt sig paa en vis Maade, betragter det som Hovedsagen at faa Lovforslaget i det Væsentlige og i Hovedpunkterne forment overensstemmende med disse Udtalelser, og dersom Ministeren ikke vil gaa ind derpaa, saa lader Forslaget falde — naar

man, siger jeg, stiller sig paa denne Maade, saa maa al videre Forhandling saa godt som ophøre, eller kan ialfald ikke fortsættes med Udsigt til noget som helst Udbytte. Thi saameget maa man dog respektere en Minister og hans Forslag, at man vil gaa ud fra det som Grundlag og søge at faa de enkelte Punkter dert forandrede, som man ikke tror at kunne gaa ind paa, idet man dog idetmindste erkjender, at det indeholder et Fremskridt. Erkjender man det ikke for et Fremskridt, saa lader man være at gaa ind derpaa; men erkjender man det for et virkeligt Fremskridt og et Fremskridt, som der i mange Aar har været søgt efter, og som mange Menneffer, baade Unge og Familiefædre, kan jeg sige, have jukket og grædt efter at naa, tror man da at kunne slyde det saa rask bort og sige: Det stemmer ikke med, hvad vi ville have? Ja, saa er der ikke Noget at gjøre, saa slyder man det bort, og faar man Thingets Flextal til at slyde det bort, saa har man sin Bevidsthed om at have gjort dette, ligesom Ministeren har sin Bevidsthed om at have stræbt ærligt og alvorligt efter at naa et bestemt Maal, som er blevet standset paa denne Maade. Saaledes er i Virkeligheden Sagens Stilling. Man kan ikke sige, at der intet Hensyn er taget til den Stemning, som man maatte gaa ud fra, at de omtalte Resolutioner eller Forslag, — hvad man nu vil kalde dem, — der ere komne frem, egentlig hvilede paa og bares af. Hvad det Oldnordiske angaar, saa tilstaa jeg, at jeg ikke selv var kommen videre, end at jeg mente, at man maatte ønske, at der blev gjort et alvorligt Skridt til, at det Oldnordiske kom til at fremtræde i selve Skolefagene paa en anden Maade end tidligere, og at det ikke længere skulde være ved en enkelt Skole, hvor der kunde findes personlig Lyft dertil, men at det skulde være Regel, at der betingedes Kjendskab til det gamle Sprog og dets Litteratur i Almindelighed, saaledes at det kunde være Udgangspunkt for et nøiere Kjendskab dertil i de Aar, som dog naturligen først kunne føre dertil, nemlig Aarene efter Skolelivet. Jeg troede at have gjort Noget, som var imødefommende mod denne Tanke, og jeg veed i alt Fald, at det var en